

Data publikacji: 08-09-2009

**SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII KADENCJA**

Warszawa, dnia 8 września 2009 r.

Druk nr 642

**Pan
Bogdan BORUSEWICZ
MARSZAŁEK SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Na podstawie art. 84 ust. 1 Regulaminu Senatu wnoszę projekt uchwały
w 70. rocznicę napaści przez Niemcy i Rosję na Polskę.

(-) Piotr Łukasz Andrzejewski

UCHWAŁA

SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia

w 70. rocznicę napaści przez Niemcy i Rosję na Polskę

- Senat RP w 70. rocznicę napaści na Polskę przez hitlerowskie Niemcy i stalinowską Rosję
- wobec przemilczania faktów i wyrażania jednostronnych opinii z tą rocznicą związanych wynikających z aktualnej polityki historycznej,
 - motywowany solidarnością w prawdzie z narodami Niemiec, Rosji i społecznością międzynarodową,
 - dla przeciwdziałania różnicom zdań co do faktów oczywistych

czuje się w obowiązku przypomnieć następujące fakty:

Współpraca gospodarcza i wojskowa Rosji i Niemcami rozpoczęła się w 1919 roku i zakończyła w końcu czerwca 1941 roku, kiedy obie strony już ze sobą walczyły.

6 maja 1921 roku podpisano pierwszą umowę handlową między Niemcami a Rosją. W lutym 1922 roku Karol Radek, sowiecki komisarz do spraw zagranicznych, sondował u generała Hansa von Seeckta możliwość wspólnego zaatakowania Polski na wiosnę przyszłego roku.

W kwietniu 1922 r. Niemcy i Sowiety zawarły tajne porozumienie wojskowe w Berlinie oraz jawne porozumienie polityczno-gospodarcze w Rapallno, rozpoczynając 12-letnią bliską współpracę; w kwietniu 1926 r. nadano wzajemnym stosunkom wyższy poziom przez podpisanie w Berlinie tzw. *Berlinervertrag* – paktu o nieagresji, a faktycznie współpracy. Podstawą porozumienia było wspólne przekonanie obu państw, że konieczne jest przekreślenie skutków Traktatu Wersalskiego – nieuznawanego przez ZSRR, a w szczególności militarna likwidacja państwa polskiego.

Niemcy dostarczali maszyny i specjalistów, Rosjanie surowce i robociznę. Pod Moskwą powstała fabryka samochodów Junkersa. Koncern Kruppa zbudował w Moskwie fabrykę dział oraz dostarczał bloki stalowe do płyt w artylerii ciężkiej. W Troicku, w

obwodzie czelabińskim, niemiecka firma Bersol zbudowała fabrykę gazów bojowych. Niemcy, w zamian za część produkcji wspomagały budowę fabryk amunicji w Tule, Piotrogradzie i innych miejscowościach. W Lipiecku powstała szkoła i baza lotnicza kształcąca niemieckich lotników latających na junkersach i donierach. W Kazaniu Rosjanie szkolili niemieckich czołgistów. W Leningradzie Niemcy projektowali czołgi i okręty podwodne. W obozie doświadczalnym „Kama”, na własnym poligonie artyleryjskim, szkolili się Niemcy i sowieccy dowódcy czołgów i formacji pancernych. Pod większością tajnych umów ze strony Rosji widniał podpis Michaiła Tuchaczewskiego, który walnie przyczynił się do wzmocnienia niemieckiej potęgi.

W demokratycznym wyłonieniu w Niemczech partii nazistowskiej i jej przywódcy Adolfa Hitlera jako kanclerza do władzy wzięli również udział reprezentanci partii komunistycznej.

Polska w latach 1931-32 doprowadziła do zawarcia układów o nieagresji pomiędzy ZSRS i wszystkimi zachodnimi sąsiadami tego kraju, a występując w pozycji faktycznego gwaranta podpisała pakt o nieagresji na 3 lata w lipcu 1932 r.

Po niepowodzeniu projektu Piłsudskiego interwencji polityczno-militarnej, mającej na celu zmuszenie Niemiec do rezygnacji z remilitaryzacji i agresywnej polityki (t. zw. wojna prewencyjna), podnoszonego 3-krotnie w 1933 r. i połączonego z demonstracjami wojskowymi, 26 stycznia 1934 r. doszło do podpisania polsko-niemieckiej deklaracji o nieagresji z terminem 10-letnim.

W grudniu 1939 roku ZSRS otrzymał od Niemiec kredyt w wysokości dwustu milionów marek, a ze swej strony zapewnił dostawy surowców strategicznych do Niemiec. Ostatnie pociągi z ropą na Zachód były przepuszczane przez rosyjsko-niemiecką granicę jeszcze o północy 21 czerwca 1941 roku, na kilka godzin przed atakiem Hitlera na Rosję. Do tych przykładów współpracy dodać należy współpracę polityczną i wywiadowczą.

23 sierpnia 1939 roku w Moskwie niemiecki minister spraw zagranicznych Joachim von Ribbentrop i Wiaczesław Mołotow w obecności Stalina podpisują 10-letni sowiecko-niemiecki pakt o nieagresji. Do dokumentu dołączono tajny protokół zawierający podział wpływów w Europie w zbliżającym się wielkimi krokami konflikcie militarnym.

1 września 1939 r. rozpoczął się atak hitlerowskich Niemiec na Polskę, a 17 września Armia Czerwona dokonała agresji, przekraczając granicę Rzeczypospolitej, i zgodnie z ustaleniami tajnego protokołu zajęła wyznaczone obszary.

Do kolejnego sowiecko-niemieckiego paktu z 28 września 1939 r. dołączone zostały trzy tajne protokoły. Szczególne znaczenie polityczne miał ten dotyczący wzajemnych

niemiecko-sowieckich konsultacji w sprawach zwalczania powstających na ziemiach polskich organizacji konspiracyjnych. Rozpoczął się okres, w którym Związek Sowiecki i III Rzesza Niemiecka prowadzili wspólną politykę eksterminacyjną przeciw Rzeczypospolitej. Trwał on od września 1939 r. do 22 czerwca 1941 r., czyli do początku konfliktu sowiecko-niemieckiego.

W rezultacie po podzieleniu się terytorium Polski niemiecki i sowiecki okupant działając wspólnie i w porozumieniu zaczął realizować plan tępienia Narodu Polskiego, grabienia jego dóbr materialnych, niszczenia dóbr kultury i nauki – prowadząc wysiedlenia, deportacje, czystki etniczne, począwszy od elit kultury, nauki, wojska i duchowieństwa. Dopuszczono zbrodni wojennych i ludobójstwa.

Sojusz hitlerowskich Niemiec i stalinowskiej Rosji trwał przez 2 lata z 6-ciu lat II Wojny Światowej – do czasu jego zerwania przez Hitlera 22 czerwca 1941 roku. Przyniósł on Narodowi i Państwu Polskiemu niepowetowane straty i zniszczenia.

Senat wyraża przekonanie, że budowa stosunków przyjaźni i współpracy między Naszymi Narodami winna być budowana na gruncie prawdy, wzajemnego poszanowania wolności, z którą nierozzerwalnie wiąże się odpowiedzialność za przeszłość i przyszłość.